

170554

596

AHOGY SZIVEM VER

VERSEK

IRTA :

BÉKEFFY GÁBOR

BUDAPEST, 1934
A SZERZŐ KIADÁSA

AHOGY SZIVEM VER

VERSEK

IRTA :

BÉKEFFY GÁBOR

Vadrózsabokrétát akartam kötni
És amint szedegettem,
Megvéreztem a kezeimet.
Be akartam kötni, de
akkor vettem észre,
hogy a szívem is vérzik.

BUDAPEST, 1934
A SZERZŐ KIADÁSA

170554

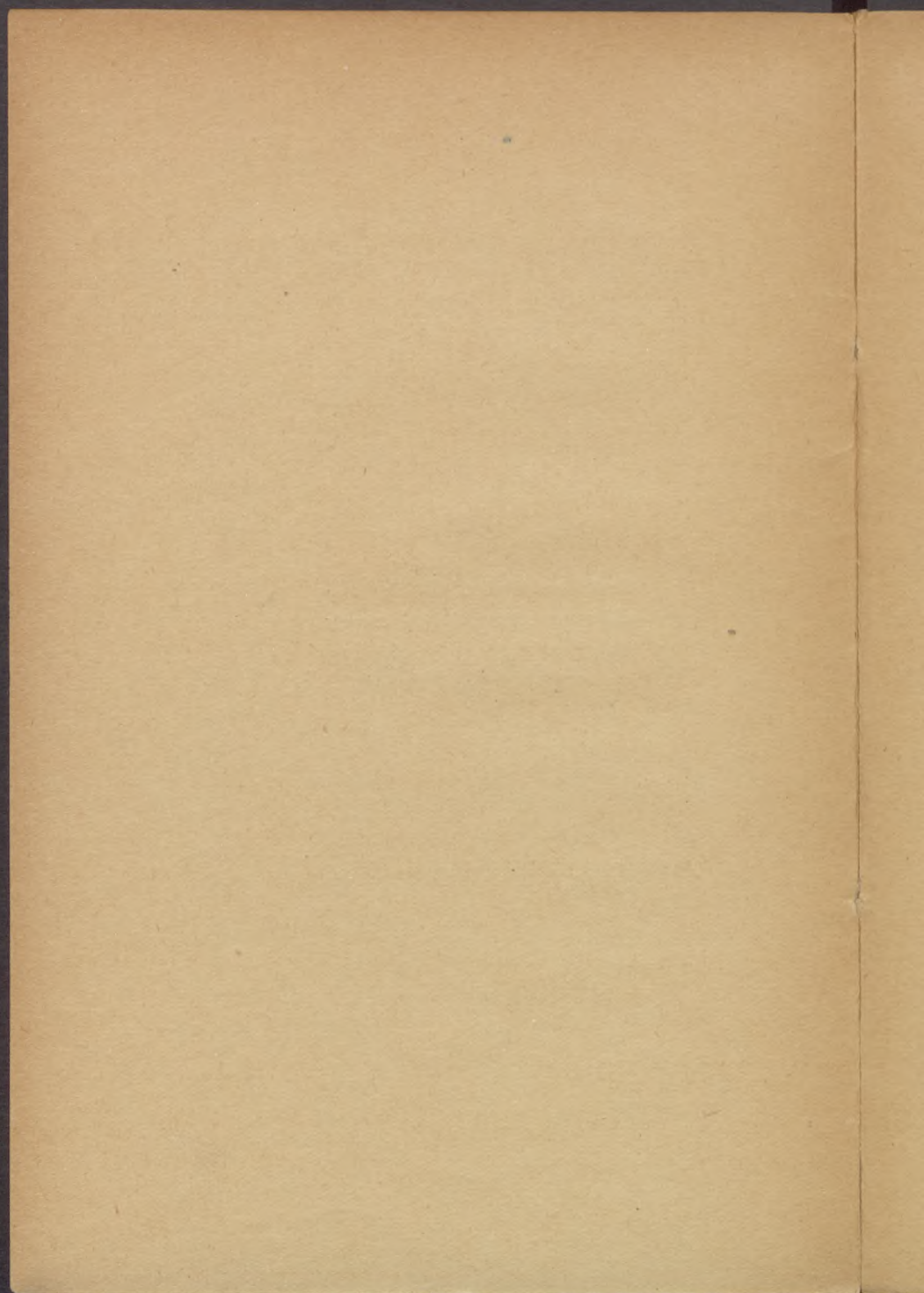
~~42.546~~

Aurora nyomda Budapest, VI, Székely Bertalan ucca 2 c

Az édesanyám emlékének,
aki nagyon, igen nagyon szeretett,
de olyan korán elköltözött, hogy
nem tudtam őt viszontszeretni . . .

AJANLÁS.

Nem tanított senki sem dalolni,
Senki sem ért rá mesélni nekem,
Egyszer mégis elkezdett dalolni
Bolondos szívem szerelmesen.

Falun futottam versenyt a széllel,
Felettem millió madár dalolt,
Hallgattam, mit mesél a reggél
S szíttam belém sok szűz illatot.

Sorsom mégis másképp akarta.
Sodort, üzött, hajtott engemet;
Egyre azt hallottam: rajta, rajta
S láttam megállnom nem lehet.

S szívem sírta, verte egyszerű dalát.
Ezekből most bokrétát kötök,
Bár céltalanba hajt az élet át...
Nem riasztanak sötét ködök.

Verjen a sors, üzzön engemet,
Akárhol lesz is nyughelyem,
Szívem akkor is dalol, nevet,
Mert Te vagy a vezérem Istenem.

ÖRÖK HAJSA.

Hajrá! Hajrá!... Előre, hé! Előrel
És pattan minden ősi, szűz izom,
Remegve rogyan száz és százezer...
Ezzel a szóval: »Már nem bírom!«

Mégis! Hajrá!... Bősz harcba veszni,
Az ember így kívánja ezt...
Arany trónusán csak vér folyik,
Mit a bősz gyűlölet kiereszt...

Folyik a vér, az emberek vére.
Szívem szent akarattól ég, remeg
S kérdezem magamtól, mástól:
E vad hajsza ugyan hol áll meg?

Nem jön felelet, csak hajrá, hajrá...
Bődült rohanás a végtelenbe.
Csak a csend nyugtat meg kissé
Harangkonduláskor estelente.

NEHA MESEL A CSEND,

A régi kedvesnek...

Néha, néha elmélázom
Téli csendbe, csendesen
S eszembe jutsz szőke hajú
Huncut szemű kedvesem...

Eszembe jutsz, rád gondolok
Csendbe, mélán, hangtalan,
Szívem nótát dalolgatna,
Mert a lelkem nyugtalan.

Mesél a csend, reám borúl,
Mint rágódóm egy dalon.
Suttog a szél, mesél, mesél,
Rólad mesél angyalom.

SORSKÖZÖNYBEN...

Pengetem lantom, zengőn, szüntelen
Az örök miért? zúg fel húrjain...
Csak szemeimnek ős tüze lobog,
Ugy lógok itt az életnek karjain.

Rongy közöny a sorsom! Miért?
Hiába. Nincs, nincsen rá felelet.
Csak sodor a szél engem is az árral,
Mint egy letépett árva levelet.

MINDENNAP ÚJ DACCAL ÉBREDEM.

Mindennap újra ajkon csókol az élet
És mindennap új szenvedésbe űz...
De lihegő lelkem harsónázik,
Az élet akárhogy ver, akárhogy űz...

Dacosabb lesz az arcvonásom,
Bár a gond redője tépi, tépdesi
És százszor is énekelve viszem
A szenvedésbe újra énekelni...

Zúgó hajrában élek ma is,
Mert ős tüzeiktől ég a szívem.
Ne ártson senkinek se sorsom,
Csak verjen az élet, én beérem.

Beérem azzal, hogy megvetett legyek.
Nem hallatszik bús panaszkodásom,
De nem lehet úgy űzni engem,
Hogy ott ne legyek az áldomásom.

MINEK A SZÓ.

Néma szolgaságban élek én,
Munkám egy céltalan robot.
Szívem mégis veri a dalt,
Zenél a lelkem újabb dallamot.

Az arcom könnyet nem árúl,
Mert tiszta szívvel hozsannázom
S élek én, egy bohó senki;
Egy magam dalolta dallamon.

DALOLÓ SENKI DALOL.

Ijj. Gyökössy Endrének.

Beszélnék, mert nem ismernek még.
Szemeimben új életnek könnye ég.
Azért ver a szívem, ver, zakatol,
Szólal a dal
És száll a dal, az új dal, száll száll:
Mert én... én...
A daloló senki dalol.

Nem néznek reám, a sírás éget...
Futok, futok, még hátra se nézek.
Felettem varjú sereg károgva száll...
Hová? Merre futsz?
És a szívem vert új ritmusra dalt:
Mert én... én...
A daloló senki dalol.

Dalol, dalol, ver a szívem, a senki.
Csöppnyi szív biztat menni, menni.
Tán várnak új hírt, dalt valahol.
Hol a könnyű éget?...
Ott ver szívem új reggeli dalt, igen
Mert én... én...
A daloló senki dalol.

NAGY KÖLTŐK NYOMDOKÁN.

Nem azért, mert Adyt olvastam,
Nem azért szólal bennem a dal.
Én mindig dalolgtató voltam,
Mert ébredek az új idők dalaival,
Mert az vagyok csak, aki voltam:
Egyszerű, álmodó poéta... én.
S szórom a lelkem unos-untalan,
Mert millió szempár int felém...
Ott nem kérdi senki, ki vagyok,
Miért lettem rimek harcosa.
Két szemem mégis csak ragyog,
Mert szólt a szó, szólt a trombita.
Nem azért, mert szegénynek születtem,
Nem azért, mert küzdöttem, loholtam,
Csak azért, mert sírva is szerettem,
Él a lelkem apró kis dalokban.
Nem azért, mert Petőfit olvastam,
Nem azért dalolok sírón néha én.
De nem bírtam ki szótalán,
Mert könny égetett dárídók éjjelén.
Azért csak hallgass, hallgasd dalom,
Mert száll szerte, mint életem jele.
Mert sír a lelkem, könnyem hullatom
Hallgasd dalom, szívem száll vele.

CSEND.

Óra ketyeg az asztalon,
Künn suttog a hulló levél.
Hold bámul be az ablakon.
Csak szívem mesél, mesél...
Meghallom társam szívdobbanását,
Lelkem látja látomását,
Néma minden, mint a sír...
Nem jön sehonnan semmi hír,
Csend van, múlik az idő.

IMÁDSÁG.

Ha már újra reggelt adtál Uram
És ajkamra vehettem szent neved,
Adj erőt a mai harcomra is,
Mert meghátrálnom nem lehet.

Nem, nem lehet szabadúlni sehogy,
Mert vad hajszában küzködöm, élek
S neved majmolom, bús magam,
Egy lelkedből fakadó lélek.

Ha már újra reggelt adtál Uram
És derült fénnel köszönthet az ég,
Bíztass, vezess át a harcokon,
Míg életem gyertyája el nem ég.

Megtörten majmolom e szavakat,
Mert mindent tudok, csak imádkozni nem.
Haragodat ne töltsd ki rajtam,
De legyen úgy, ahogy akartad. Ámen, ámen.

CSENDES ESTI ÓRÁN.

Tollat fogtam, írni kéne tán?
Sziszeg fülembé az esti szél,
Titkon álom-nesz kerülget.
Fülembé tiszta dalt zenél.

Ölébe kapja élő lelkemet,
Elringatni tiszta álmokon
(Hogy tiszta lesz az élet,
Melyről csendben álmodom).

De jön az éjnek nagy homálya
Szememre álom-rózsát hinteni,
Hogy ha reggel újra ébredek,
Előlről tudjam kezdeni.

VÁROSI ÉNEK FALUMRÓL.

Titokzatos fényed éget, Budapest,
Esténkint, amint utcáid rovom.
Csudálkozásra késztet a pompád,
A fény, millió égős lángsoron.

Lelkemben mégis más vágy énekel:
Búzamezőkről csendben álmodom,
Nem tud a fényed nyugalmat adni,
Nem tud a fényes ezernyi alkalom.

Fehér, kis házak, tanyák közé
Kőfalaidból kijár a lelkem.
Nem tud a fényed, sem a pompád
Igazán biztatni, szeretni engem.

Titokzatos fényed éget, Budapest,
Én mégis falumról álmodom,
Mikor egy titkos, csendes estén
A harangzúgást hallgatom.

ÚJ VÁGYAK DALÁT DALOLOM.

Bohó tavaszi nap reám nevet,
Ajkamra új dalt csal a fény,
A tarka rét újra elmesélget,
Zöldül a mező, a rét, berek...
Éled szívemben újabb remény.

De jó is bandukolva járni,
Mikor hűs szellő ölelget át,
De jó is egy szende lányra várni
Huszonhat éves fejjel, kacagva...
És éldalolni egy régi nótát.

Forró vágy éget az új tavaszban
Kacéran szemembe tűz a nap,
Szívem újra dalra dobban
S várom azt, aki biztat dalolni,
Hogy kidalolhassam magamat.

PORBAN ÉLEK.

Csanády Györgynek.

Ne nézz reám... a porban élek,
Ne nézd arcom gondváját ráncait.
Ne értsd meg, mi bennem a lélek,
Ne tudd azt, engem mi hevít.
Csak járj útagon... ne nézz...
A porban élek.

Felfelé nézek... küzködöm,
Száz vihar megtépte arcom.
Mégis mindent megköszöntök,
Szerte szórom egy új igaz dalom.
Ne nézz felém... ne nézz...
A porban élek.

Élek, élek, ne nézz még reám,
Tüzes szemeim a ködben látnak
Vezért egy új kornak hajnalán
Ne higgy a multnak, a mának.
Ne higgy nekem soh'se,
Mert a porban élek.

ÉLETDAL AZ ÉLETEMRŐL.

Nem szólok semmit, hiába szólnék...
Hiába űzném, törném magam.
Ma minden szó, minden dal
Ami igaz, ami szent, tiltva van.
Csendben mégis verset írok én,
Mikor nem néz rám senki sem;
Türelmes szóval dalolva égek
S jövőbe fúrom két tüzes szemem.
Látni engedett az Isten engemet,
Alkotó lelkéből alkotott belém;
Ne csodáld, az életem életre tör,
Mert tisztább életre születtem én.

ESTE TIZ ÓRAKOR.

Eltelt a nap, az óra jár.
Barátom ágyára dül...
Künt hull eső, a hó,
Ablakomon a szél füttyül.

Testem fáradt a nap után.
Agyamban ezer gondolat
És új ritmusra születik
Egy vers, forgatom a tollat.

Remeg a kezem, szüntelen
Fájdalom ül a szívemen.
Gond, a bánat tép, tipor.

Ketyeg az óra, sietve jár,
Gyertyám alig pislog már.
Fáradt este tíz órakor.

VIDULJ VÉN ROBOTOS.

Drága jó apámnak.

Szívem dalt dalolgat feléd...
Te robotos ember, vén cseléd.

Arcod Isten képe, álma, éke,
De megtépett az átkos béke.

Könnyes két halk szemed,
Kérges két munkás kezed...

Néked dalolok, senkit se kérdek,
Bár a fájás bennem temérdek.

Csak hallgasd dalom, vén cseléd,
Vidulj, mert szívem száll feléd.

AZ ÉN IGRIC DALOM.

Nem tanúltam mesterektől
Dalt dalolni, emberek...
Nem szerettem soha sirni,
Mégis mindig szenvedek.

Nem lettem én álmodozó,
Hogy a tollat forgatom,
Mert a szívem izenetét
Küldöm újabb dallamon.

Uj dal zendül lelkem húrján,
Mint a szellőt hallgatom,
Száll a lelkem egyre messzebb,
Messzebbre, mint gondolom.

Nem tanultam mesterektől,
Szívem mégis vérezett,
Mert az Isten belém oltott
Álmodásként végzetet...

Nem is lettem nótás legény,
Csak a dalnak kedvese,
Mégis rajtam egy ősz ember
Csodát váró két szeme.

SZEGÉNY GAZDAGSÁGOM.

Ifjú vándor vagyok a rögös úton,
Rajta életem lelkét ringatom.
Fejem mosta pár pletykás sirató,
Dalom mégis mélyről jött, biztató.
Benne élek. És biztat bús énekem,
Az én szegénységem.

Mint játszik velem a küzdelem
Úgy dacol szívem, lelkem, életem.
Akkor jobban kél ajkamon a dal,
Mikor az élet vadúl rám rivalt
És bennem éled vígabb dalom,
Az én gazdagságom.

BEKÖSZÖNT AZ ŐSZI BREGGEL.

Hat óra van, harangoznak,
Beköszönt a reggel.
Fákról levél hull a földre
Csendes zizegéssel...
Hallgatom... Hallgatom...
Tán nékem is mesél az ősz,
A hulldogáló falevél.
Talán így: »Bolond ember...
Szegényen mit tehetnél?«
S könnyen hull a papirosra
Halvány tarka rimnek,
És egy tiszta álom szárnyán
Szebb jövőbe visznek.
Beköszönt az őszi reggel,
Számolom a leveleket
És egy újabb szent nótába
Sírom bele a lelkemet.

CÉLTALAN CÉLOK DALOSA.

Dudorászom, dalolgotok
Estefelé, vagy fényes napközön.
Mindig új dalt szeretnék
Mindig szebben énekelni,
Mert mindenkihez van közöm.
Mégis. Mi vagyok? Egy dalos,
Ki céltalanba dudorászgatom.
Lehelem szét a lelkem,
Ki mindig halkán énekel,
Mégis könnyes néha arcvonásom.
Nem esztelenség a sorsom,
Az élet mégis céltalanba kerget.
Akarok, akarok akarok...
Százszor is élni akarok,
Ha kitépik is a szívemet.

ESTE ÉJFÉL ELŐTT.

Órá'm már tizenegyet mutat,
S én mégis tollam forgatom,
Mindent le szeretnék írni...
Ami éget, ami fáj, fáj nagyon.

De nem tudom, nem lehet,
Nem hallgatják igazság szavam,
Arcomba csapják könnyen:
»Hallgass, te gaz, haszontalan!«

Kijutna ez, ha szólni mernék
És csak tűröm a sors-igát...
S elhallgatom az esti szélnek
Újat mesélő dallamát.

Sorsközönyben dolgozom,
Arcomba élet tiszta pírja tért,
Vad hajsza sem öli ki belőlem,
Nem, nem, semennyiért...

Ős daccal tűröm sorsomat,
Mert élet hív, a holnapom.
Órá'm már tizenegyet mutat,
Mégis a tollam forgatom.

MIKOR AZ EST REÁM KÖSZÖN.

Égnek az égen fénylő csillagok,
Az öreg hold is kacéran kacsint.
Vándor úton bandukolok
Szívem szerint, hitem szerint
És sok, sok göröngybe ütközöm,
Mikor valaki rám köszön.

Mosolyog rám csillag-milliárd,
Mint megyek vándor úton,
Meglátogatva kunyhót, palotát,
Tűnődve, törődve újabb dalon.
Itt sok emberbe ütközöm,
Mikor az est reám köszön.

HUSZONHATODIK SZÜLETÉSNAPOM.

Száll az idő, száll a fejem felett.
Huszonötödik év szaladt el felettem,
S én mégis csak botorkálva járok,
Szűzi nóták álmodója, dalolója lettem.

Ajkam mindig ébredésről énekel,
Csak dudorászom halk estéli csendben,
Fülembe szilaj szellő mesélget
És én ezt a szellőt üzem, kergetem...

Szállnak az évek, ifjúságom száll,
Mint bandukolok csendben, egyedül,
Magamat látom szilaj vesszőparipán
És szívem egy régi emlékről hegedül.

Futnak az évek, én még mindig álmodom.
Csalóka lányszemek szemembe néznek,
Szívembe lopják szerelem énekét
S új nótát ver a szívem, amit nem értek.

Ha érteném is, csak hiába érteném.
Poéta lelkem új csodát keres,
Kislány-arcot huszonöt év után
Kinek azt dalolnám, szeress, szeress!

Száll az idő, száll a fejem felett.
Talán akad egy jószívű kis leány,
Huszonöt éves fejjel róla álmodom
És halk szerelmes dalt dúdol a szám.

DALOLNI HAZAMENNÉK.

Csodás ez a fényes Budapest...
Pompás, itt mindig áll a bál!
Mégse érzem benne jól magam,
Dalos lelkem kis falumba száll.
Csillogó fényétől mintha félnék,
Csak mennék, menekülnék.

Ha leszáll a nap, millió lámpa ég.
Fényes paloták, vakító fények
Lidércként tépik lelkemet.
Mint ifjan a jövőmbé nézek
És lelkemben ezernyi dal ég,
Fényes város nem hallja még.

Vándorlásom az éjszakákon
Új erőre tüzelte ifjú lelkem
És halk zsoltár kél a számon,
Zokogva felsír bús énekem.
Szívem üde, dalos lángban ég:
Ősök dala szítja tette rég...

És egy csendes márciusi napon
Becsendül pár apró, zöld zsalún
Felgyúl dalomtól újra a remény
Bogárhátú házakban, falún
Akkor én a földre hullanék
És egy tiszta imát mondanék.

Játékra kelnék a szelekkel,
Bősz viharral szembeszállnék
Dacos, égre néző fejemmel
És... és, ha talán összetörnék,
Akkor is falumba mennék,
Hova hazavárnak rég...

Falum igen szeretne, érzem,
Nem átkozná meg vándor fiát,
Magához ölelne lágyan engem,
Mert ő szórta reám himporát,
Pazarolta rám ősz szerelmét.
Érte hallatom most szívem énekét.

TEGNAP, MA! HOLNAP?

Tegnap.

Pendelyes kis fürgé falusi gyerek...

Arcára mosolyt varázsolt az élet.

Nem ismert küzdést, szenvedést,

Csak dalolt, tiszta gyermek-éneket.

Játszott vele pajzán fürgé szellő,

Mint a réten kakukfüvet keresett;

Úgy láttam már jó kis ideje őt,

A pajkos, pirosarcu vidám gyereket...

Ma?

Itt áll előttem, látom, mosolygós ifjú,

Kinek nem ártott még a szenvedés,

Kiben még tűz ég, s forr az őszi vér,

Kiben életre kelt az elszórt vetés.

Nyiltan áll elém, alighogy ismertem,

Arcán még látszott a régi vonás,

Az a régi pajkos gyermekmosoly,

Ajkán kél új zsoltár, új vallomás.

Holnap?

Talán még élni fog, nem tudom.

Mert a világ ég és mindent elsöpör.

Tán nem sújtja őt ős turáni átok

És jut abból, amit úgy hívnak: Gyönyör.

És lesz egy ősz, megtört, bús vitéz,

Szemében égni fog tiszta őszi láng,

Ami végigkísérte az élet útján

És biztatja tovább fiát az az őszi láng.

BOLONDOS SZIVEM DALA.

Bús, bolondos szívem dalol,
Valakinek titkon mesélget.
Dalol, várnak valahol,
Ahol jaj él és az átok
És a siroknak könnye éget.

Bolondos szívem, mesélj, mesélj,
Bíztass, bíztass csak tovább!
Dalolj, mert nem tart soká az éj.
Kísérjen bár ezernyi átok,
Csak dalolj, dalolj tovább!

REGGEL.

Bólintgat a fáknak lombja.
A nap már fényesen tekint.
Egy új nap kezdődik újra,
Munkára adhatok új erőt,
Elkezdhetem, megint...

Fülembe súgja a korai szél
Ezer ritmussal: munka, munka.
Szívemben fellobog a vér,
Hevíti a reggeli kerge fény:
A ritmus, a munka.

Táncol a kedvem, tetőfokán,
Mint munkára int az ébredés
És bíztat kis legénytanyán,
Mert hív az élet, munka, kenyér
És újabb szenvedés...

LÁNYHOZ IRT VERS.

Kedves! Még nem tudom, ki vagy,
Nem tudom, milyen két szemed,
Csak várom érkezésed bús bohón,
Bolondos nótát fújva hallgatom...

Várom az érkezésed, két szemed...
Tüzét testednek, pirt az ajkadon,
Csak jönnél, jönnél már, a szívem nevet,
Dalol, mint várom az asszonyom.

Lány, ringó lépteddel jöjj, szeress,
Bíztasd meg lankadó lelkemet,
Mert most tüzem téged keres.
Jer, nyújts szent testvér kezét.

Várlak, várlak, légy asszonyom,
Hogy egyek legyünk a holnapért
És megállunk az ormokon,
Mikor a lelkünk egymáshoz ér.

MÉGIS...

Gúnyolóimnak életjelképen.

Hiába kín, szenvedés, az átok,
Hiába jár ketyegő szátok,
Lelkemben újra kél a dal,
Mikor minden vészjelt rivall...
Bilincsbe vernétek bús szívem,
Akkor is tüzes lesz két szemem.
Jusson átok, kín vagy ravatal,
Mégis enyém a nyert diadal.

Verseimben él az életem,
Ha senki sem dalol énvelem;
Közületek, élek akkor is,
Lelkem szent harcokra visz...
Hiába kín, szenvedés, átok,
Szívem meg nem riasszátok,
Kérges kezemben a tollal,
Szent öröm lesz a diadal.

MENEKÜLNÉK.

Futnék innét, mint kit üznek!
Nincs nyugtom itt, e fényes Pesten,
Hiába csillognak rám a fények:
Falun érzi jól magát a lelkem.

Menekülnék, nem üz senki
Csillogó csodás csodavárból,
Mégis falumba szeretnék menni,
Hallgatni, mit a bús föld dalol...

Harangkondulást inkább hallgatom,
Mint Budapest zajgó zshivaját,
Mert haza vár egy drága sírhalom,
Vár engem, hét-határ fiát.

Mert ott él az én öreg apám,
Ősz fejét itt soh'se láthatom,
Mint elborozgat kis hegyi tanyán,
Ahová én hazavágyom.

Hiába fényes a vén Budapest,
Nem tud szeretni, ölelni itt a lány,
Mint falun, ha leszáll az est...
Csodálkozva édes csókcsodán.

Mennék innét, menekülnék,
Bár két szemem újat lát meg itt,
Futnék, mint egy üzött vendég,
Falum lelke engem haza hítt...

Menekülnék, hív a kis falum,
Mert annyi ifjú szíve vár reám
És, ha betérnék a kis léckapun
Szívem legszebb dalát dalolnám.

Menekülnék, még tiszta a lelkem,
Odaérve sirva hullanék a porba
Millió gyöngyszemet őszi esten
Lélek-fonállal kötnék egy csokorba.

REPÜLJ LELKEM.

Repülj lelkem, kis falum felé,
Hol vár rád egy kicsi fehér ház,
Apám néz ott a messzeségbe,
Könnyes szemekkel, kivigyáz.

Repülj lelkem, öleld őt szegényt,
Bíztasd meg őt, töröld le könnyeit,
Simítsd le arcán gondvált ráncokat,
Súgd meg neki, hogy engem tűz hevít.

Repülj lelkem, a kicsi ház felé,
S ha búbánatban ül talán,
Nézz a szemébe izzón, tüzesen,
Varázsolj mosolyt gondráncos ajakán.

Repülj, repülj, te ifjú lelkem,
Simogasd meg ősz fáradt fejét
És csókold meg százszor, ezerszer
Munkától kérges két kezét.

Repülj, repülj, öleld az apám,
Hadd ragyogjon két öreg szeme,
Mond meg neki, ne sírjon,
Mert száll, száll szívemnek éneke...

BOLOND CÉLOK.

Bohó szívem miért dalolok?
Miért versz olyan vadul...
Tiszta szerelemnek nincs helye,
Szabad szerelemnek játéka dül...

Vad a mámor, a csók, az élet
És ég szép asszonyarcokon...
Mégis vergődöm... égek...
Mert bohó szívem hallgatom.

Bohó bús szívem vadul ver...
Pattogva ömlik benne a vér...
Láng arca libben szemem előtt,
Arcomra vágyak rózsája tér.

Bolond világban élek...
Mélyülnek a szakadékok
Epeszt a vágy egy jobb világ után...
És halk dalt dúdolgatok...

ÜZENET.

Sértő Kálmán kedves barátomnak.

Ha fáj az élet Testvér... üzenem,
Ne csüggedj, ne félj, csak előre,
Csak előre, bátran, biztosan,
Nekünk küzdelem jutott egyelőre.

Harc, háború egy szent holnapért.
Ma, mi csak tervezgetünk,
Dalolgatjuk a szívünk dalát
És ezért nehéz néha kenyerünk.

De arcunkon mégse lássék,
Sem küzdelem, sem szenvedés,
Cél felé futunk, csak előre,
Nem gátolhat semmi szenvedés.

Csak verjen a szíved tovább, s
Gondolatban szorítsd meg kezem,
De azért vess meg, azt kívánom,
Ha elolvastad ezt a levelem.

SZUSZOGVA, ZILÁLVA.

Szuszogva, zihálva megyek.
Könnyezek, sírok, szeretek...
Ajkamon felcsendül a dal:
»Lelkem fáj, zúg az agyam,
Bánat tépi csont újjaival.«

Előre megyek, senki se kísér,
Bátran előre, mindenkiér...
Csak dalolom, dalolom dalom,
Itt e megtépett hazában,
Szalmaágyon: ravatalom.

Dalolgatva futok, futok,
Mert szolgálégény vagyok.
Ifjú szívem égő tűzbe rég...
Sziszeghet bárki énreám,
Engem tettekre küldött az ég.

A HOLNAPÉRT.

Szűz szavakat egymásmellé írni
S a tegnapiért sirni, reszketni
De jó, de jó, de jó...

De jó a sorssal szembenézni,
Egy könnyes multat felidézni,
De jó, de jó, de jó...

Egy tűnő mának alkonyán
Mesélni a holnapnak talán,
De jó, de jó, de jó...

De jó elviselni szörnyű sorsot,
Akarni egy szentelt holnapot
De jó, de jó, de jó...

Akarni mindent, mi tiszta élet
És teledalolni tiszta dallal
A mindenséget.

HIÁBA, HIÁBA.

Arcomon még az élet pirja ég,
Tudom sem zilál, nem sipol...
Szívem is ver még rendesen,
Ajkamon ének és ima szól.
Mégis, mert kicsiny házak közül
Hozott a sors engemet,
Kitépnék a szívem. Összetörnék
Még érző, vérző szívemet.
Kis házak közül hozott a sorsom
S élek e fényes paloták között,
Nem bíztat senki sem,
Mégis újat, szebbet álmodok,
Csendben tollat forgatok
És bíztatom magamat csendesen.

EGY SENKI DALA.

Nem tanított senki a nótára,
Most mégis dalolgotok,
Mert egy szent háborúra
Kergetnek, űznek a tegnapok.

És áhítatos csendben ülve
Hallgatom, a múlt mit űzen...
És vad dobogással ver újra
Bíztató nótát a szívem.

Hallgatom a szellő mit mesél,
Amint most újat álmodok
És vad rohanással jönnek,
Futnak felém a holnapok.

Lelkém még a tegnapban él,
Mégis a holnapért fáradok,
Pedig nyugalmas tűrésre
Tanítanak a századok.

Bennem mégsem tud nyugodni
A békés, bús parasztok vére...
Mert nyughatatlan nóta ömlik
Szívemből e vad rohanás ütemére.

KÖSZÖNÖM, KÖSZÖNÖM...

Köszönöm mindenkinek, hogy élek...
Hogy hordozhatom az életem.
Amint könny, sírás kíséret,
Mert cél vár, és megérkezem.

Köszönök mindent, a csendet...
Hogy lelkiem betükbe önthetem,
Mert millió könnycsepp kísér,
Kíséret, kerget szüntelen.

Megköszönöm az új csodákat,
Miket Te adsz elébem, Istenem,
Hogy sorsomat át az átkokon
Roskadozva viselhetem.

Köszönöm a kínt . . . a kínokat,
Mindent, ami reám is hatott.
A bűnt, mi vert, a vért, a szívet,
Ami könnyezve dobbanhatott.

Köszönöm a jajt, a vesztemet,
Az élmot, a csókot, a mámort.
Isten vezess. Emberek hagyjatok,
Hagyjatok magamra, földi port.

KIVÁNSÁG . . .

De szeretnék járni-kelni,
Meg nem álmodott bűnért vezekelni,
Sírni, sírni az úti porba,
Beledalolni mindent egy csokorba.
Mesélni, élni kérni, adni,
Semmit, semmit sem elfogadni,
És menni, menni fel az égig,
Hogy ki vagyok én, nem is kérdik...
De nem lehet, nem, nem lehet,
Mert por vagyok, megölnék lelkemet.

NEM TUD MEGNYUGODNI A SZIVEM.

Ha hallgatom a szeleket,
Ha nézem az esti csillagot,
Majd megszakad a szívem
Olyan vagyok, mint egy félhalott.

Fáj a csillagoknak ragyogása,
Fáj a szellőnek szűz zenéje
És nem tud megnyugtatni
E fényes város tündéri fénye.

Nem, nem tudok nyugodni én,
Csak zakatol, ver a szívem.
Nem jön segíteni senki,
Nem érti bánatom senkisé.

Ilyenkor vigasztalgatom
Halk rímekkel a szívemet
És egy láthatatlan testvér felé
Nyújtom ki a kezeimet.

JÖJJ KÖZELEBB . . .

Egy kedves kislánynak.

Jöjj közelebb, szép kedvesem,
Jöjj közel...
Hallgasd, most a szívem néked
Énekel.
Jöjj közelebb, nyugodj erő
Vállamon...
Ringasd lelked, e pár apró
Dallamon.

Jöjj közelebb, hadd öllelek
Édesem...
Tüzes ajkad forró csókját
Add nekem...
Jöjj közelebb, szép kedvesem,
Jöjj közel...
Mert a szívem csak teérted
Énekel.

MAGAM VIGASZTALOM.

Halkan kerülget az estéli csend,
Csak a hold néz be az ablakon,
Mint szövögetem az életfonalat
Panaszkenyéren, koldusvackomon.

Nem kérdez senki: Miért? Minek?
Csak bús robotban égek, szenvedek,
Vesződöm magammal a holnapért
És csak felfelé tekintetek.

Nem tudom miért? Nem tudom még,
Csak emészt a vágy, a fájdalom.
Semmim sincs e vén föld kerekén,
Igy csak magamat vigasztalom.

Futok egy úton, nem tudom hová,
Ingó lábaim a futásba rognak,
De útamon biztató dalt dalolnak...
Vigasztalnak a szabad madarak.

ÉLET-ÉNEK.

Bennem zsibog, él az élet,
Forrón tüzel a vér,
Arcúlcsapás, kín, átok
Érte mégis a bér.

Mégsem látnak zokogni,
Nem könnyes a két szemem,
Szent akarát biztat, vezet
Előre a küzdelmeken.

Nincs olyan hatalmas erő,
Mi hitem megdöntené,
Mert hatalmas Isten vezet
Ellenállhatatlanul a cél felé.

MAGAMRÓL.

Nem tudják, hogy mért születtem
Hogy csavargó mért lettem,
Mert ha tudnák, hallgatnának,
Szembe vélem nem állnának.
Nem tudják, hogy mért írok,
Dalaimba' mért sírok,
Hova futok, hova megyek,
Ha szeretek, mért szenvedek?

Nem tudják, hogy mért élek,
Szenvedéstől mért nem félek,
Ha nem félek, mért tűnök,
Ha bántanak mért örülök?
Nem tudják még, hogy ki vagyok,
Miért jöttem? Mit akarok?
Szenvedésben, éhezésben,
Küzdelemben, megvetésben.

Majd megtudják, én úgy érzem.
Deres fejjel majd megérem.
Gyenge vagyok, erős vagyok,
Fütyülgetek, dalolgotok.
Jöttem, élek: kicsi költő,
Nem nemzetes, nem vitézlő.
Utamon csak elballagok,
Mert egy kicsi porszem vagyok.

ORGONÁK . . .

Pesti fényes paloták közt
Sok letépett orgonaág...
Illatozott, rámmosolygott,
Lila virág... fehér virág...

Szemeimbe bús könny szökött
A szívem is csak zokogott,
Mint az uccán árúlgatták
A sok tépett szűz virágot.

Fillérekért árú volt csak
Sok illatos orgonaág...
Nem olyan szép, mint a tövén
Piros virág... fehér virág.

A CÉL FELE.

Kis csónakom a cél felé evez,
Evezőse csak én vagyok.
Szemlesütve, szám semmit se kérdez,
Mert nem ártanak a habok.

Csak repülj kicsiny csónakom,
Én vagyok a háború s a béke,
Evezős a hullámokon,
Előttem a szabadság vidéke.

Ne nézzen senki még reám,
Reám, egy szolgára, hősré...
Dobjanak követ énreám,
A dacos, akaratos evezősre.

Mégis a cél felé evezek,
Kikötök a szabad partokon,
Visznek, visznek a szelek
És megmutatom a homlokom.

AHOGY A SZIVEM VER.

Ha már itt élek, lihegek az életágbagon
És bánat barázda látszik arcomon,
Mesélgetek.

Elmesélem egy-egy tiszta álmodásom,
Átálmodozva szörnyű sorscsapáson...
Nem kérkedek.

Ne nézzen azért reám senki sem,
Ne nézze senki két tüzes szemem:
Nem érdemes.

Szívemben égő vágy mégis az égre tör,
Nem állhat ellen semmiféle pör.
Az ég veres.

Ha már itt élek az életágbagon,
Beszélhetek, szabad szó jogon
Mindenkinek.

De mégse mutatom sok sebem,
Sem a kérgesre törődött két kezem.
Minek? Minek?

KÖDBE LÁTÓ SZEMEK

Nem mondom senkinek,
Minek... úgyse értik,
Mit látnak e szemek.
Csak néznek, kérdenek
Ezer új titok-csodát.
Néha ettől egész fényesek,
Most köd, homály terül itt,
Hevít, szít a szürke köd
S szentebb hitre megtanít.
Most e szemek újat látnak...
Másnak... s égnek tüzesen,
Míg a bölcsek harsonáznak.

HÍVNÁLAK AZ ASZTALOMHOZ.

Aprily Lajos, nagy jó uramnak
igaz tiszteletből.

Hívnálak, ülj az asztalomhoz,
De nékem ez még nem adatott,
Csak lógok itt az életágbogon,
Mint egy sem élő, sem halott..

Csak lihegek, lógok, céltalan
S futok egy szentebb cél után.
Várom, míg terítenek nékem is
Egy helyet az élet-vacsorán.

Asztalomhoz hívnálak mégis,
Hogy kiönthetném bús szívem,
Szemedbe nézni úgy szeretnék,
Mikor nem néz reám senki sem.

Meg szeretném fogni a kezed,
Én, egy senkije e nagy világnak.
Semmim sincs, csak a szívem,
Azon is bánatok harsonáznak.

Hívnálak, ülj az asztalomhoz,
De nékem ez még nem adatott.
Légy ismerősöm, atyám, barátom,
Mikor mindenki elhagyott.

GONDOLATOM HAZA JÁR.

Egy fehérhajú emberre gondolok,
Ki ott van valahol egy öreg tanyán,
Tán most issza fenéig borát...
Tán most törüli zsebkendővel
Verejték-gyöngyös homlokát.

Talán most gondol a fiára,
Arra a fiára, aki én vagyok
És öreg lelkének pislogó lángja
Libben felém az őszi szélben,
Ugy, hogy csak az Isten látja.

Rá gondolok, könnyes lesz a szemem,
Mint haza szállok gondolatban.
Futó felhőkön küldöm a lelkem
És életért epedő dalt dalolgotok,
Amint a szél sziszeg csendesen...

GYÁR ELŐTT.

Most nem beszélget senki sem
Mindenki munkájába fut,
Mert hét után mindenki előtt
Becsukják a gyárkaput.

És kezdődik egy új robot.
Gépek zaja tölti el a csendet.
Én némán, bámúlva állok
S valami tépi a lelkemet.

Ifjú vagyok, tüzel a vérem,
Karomban szűz izom feszül,
Még sincs a gyárban helyem...
Szívemből sóhaj menekül.

Gyomromat égeti az éhség,
Mára még nincsen kenyérem.
Elindulok... Tovább megyek,
S felszedem a morzsát a tereken.

ÉLETRETÖRŐ LELKEM SIRÁSA.

Nem tetszik senkinek a még tiszta arcom,
Hogy még nem estem el a bűnös harcon.
Nem tetszik sekinek két tüzes szemem,
Hogy még nem ártott kín és gyötrelmem.
Nem tetszik senkinek, hogy boldog vagyok,
Hogy szegényen, ifjan élni akarok...
Ha csak tiszta szemeim tüze kéne,
Nem a lelkem, vagy szívem tiszta vére,
Ugy vessen meg engem minden gaz, gazul:
Bennem mégis szent Hozsánna gyúl.
Legyen gúnyos, megvetett az arcom,
Mégis szabad, kell, élnem akarnom.

LEVÉL...

Pár apró levelet írnék, írnék valakihez
S elmondanám, hogy sorsom nem ez, nem ez.
Nem ez a sorsom, nem ez rendeltetett,
De nem tudom megállítani a végzetet.
Csak járom utam az ős magyar röögön
És örök fájdalmát nyögöm, nyögöm.
És megpróbálok én is harsonázni,
Egy lélek, egy ifjú és mégse senki...
Én csak azt harsonázom: Ébredjetek,
Ifjak, Magyarok, Vének, Emberek!
Mert idegen súlyú a rab igánk,
Hiába harsog vészjelt a trombitánk!
Hogy ez így tovább nem, nem lehet...
Nem, nem címezem, de lezárom a levelet.

POÉTÁK BÉRE.

Valakihez úgy szeretnék szólni
Őszi estén, falevél hulláskor,
Mikor nincs a fejem felett,
Csak a tiszta csillagfényes sátor.

Mikor fényes az ég, csillagpompás,
Mikor a hold mosolyog a földre,
Akkor rognék futásomban
Valahol az útszéli rögökre.

Ott tudnám csak kidalolni
A szívemet, meg a bohó lelkem,
Hol szabadság mosolyog rám
A lehulló zörgő leveleken.

Könnyem folyna a rögökre,
Meg a szívem szabad, tüzes vére.
Mert ez a bús magyar dalos
Jól kirendelt igazságos bére.

VERS...

Nem tudom mi bánt, bosszankodom;
A szürke csend, mint rám borúl,
Szívem ver, nyugtom nem találom,
Mert sok testvérem könnye hull.

Összeszorúl ökölbe két kezem,
Remegve csattan harminckét fogam.
Hiába írt az ősz, magam vétezem,
Szívemben szúzi vers fogan.

És új nótát sugall a vérem
Büszke akarattal, búsan-tétován:
Kezdik meghallani az üzenetem,
Már látom is, készül töviskoronám.

Nem félek tőle, viselni fogom
És bíztatom halkan a szívemet:
Hallod-e testvér, jóbarát, rokon,
Én megyek! Mert megállanom nem lehet.

VÉGIG A FALUN.

Unalmas csend borúl a földre,
Csak néha moccannak a levelek,
Nem nyikkan sehol egy kutya,
Hogy megugasson engemet...

Nem látok egy lelket sem sehol,
Sehol egy parányi mécs-világ,
Mintha most e bús faluban
Néptelenné lett volna a világ.

Végigbotorkálok az uccán,
Utamra lebámult a hold...
És a szívem egyre hangosabban
Valami új verset zakatolt.

Végigkószáltam a falut
S megfürdettem a lelkemet
És a hűs őszi szellő sodort...
Sodort utánam egy pár levelet.

EGY DOBBANÁS EREJE.

Várnay Zseni asszonyköltőnek
igaz szerebettel.

Lelkem izzón égő bányakatlan,
Benne millió parányi szikra ég,
Madárdal szítja szende szűz tavaszban.
Ha kicsap: minden, minden halomra ég.

Halomra ég minden, ha lángralobban
Egy szent ébredésnek hajnalán,
Ha minden szív egy ütemre dobban,
Megittasulva szabad szavak mámorán.

Halomra dűl minden bűn tanyája,
Mert minden szív egy ütemre ver,
Virul még a szabadságunk fája,
Ha elvész az, ki eddig tétlenül hever.

MEGKÖSZÖNÖM...

Megköszönöm, ha szeretnek,
Megköszönöm, ha nevetnek...
Én... Én, 'ki csak ballagok
Hosszú útra, célba, céltalan,
Mert néznek rám a csillagok.

Megköszönöm, ha bántanak,
Megköszönöm, ha biztatnak
Engem, kis dalos legényt,
Mert eddig küzdő éltemen
Vétek, átok, jaj, bűn kísért.

Megköszönöm, ha befogadnak,
Megköszönöm, ha megtagadnak,
Nékem már úgyis mindegy.
Sorssal ujjat húzok, ha kell:
Elveszek, vagy élek, egyre megy.

Nékem mindegy, én futok,
Ki tudja merre, hová jutok.
Megköszönöm én a harcot,
Megköszönöm a bánatot
És egy igazat köszönve, énekelve
Lassan elballagok.

TARTALOMJEGYZÉK.

Ajánlás	5
Örök hajsza	6
Néha mesél a csend	6
Sorsközönyben	7
Mindennap új daccal ébredek	7
Minek a szó...	8
Daloló senki dalol	8
Nagy költők nyomdokán	9
Csend	9
Imádság	10
Csendes esti órán	10
Városi ének falumról	11
Új vágyak dalát dalolom	11
Porban élek	12
Élet dal az életemről	12
Este tíz órakor	13
Vidulj vén robotos	13
Az én igris dalom	14
Szegény gazdagságom	14
Beköszönt az őszi reggel	15
Céltalan célok dalosa	15
Este, éjfél előtt	16
Mikor az est reám köszön	16
Huszonhatodik születésnapom	17
Dalolni hazamennék	18
Tegnap! Ma! Holnap?	19
Bolondos szívem dala	20
Reggel	20
Lányhoz írt vers	21
Mégis...	21

Menekülnék	22
Repülj lelkem	23
Bolond célok	24
Üzenet	25
Szuszogva, zilálva	25
A holnapért	26
Hiába, hiába...	26
Egy senki dala	27
Köszönöm, köszönöm	28
Kivánság	28
Nem tud nyugodni a szívem	29
Jöjj közelebb	29
Magam vigasztalom	30
Élet ének	30
Magamról	31
Orgonák	32
A cél felé	32
Ahogy szívem ver	33
Ködbe látó szemek	33
Hívnálak az asztalomhoz	34
Gondolatom haza jár	35
Gyár előtt	35
Életre törő lelkem sírása	36
Levél...	36
Poéták bére	37
Vers	38
Végig a falun	39
Egy dobbanás ereje	39
Megköszönöm	40

